

Nepalin vammaiset lapset ja nuoret Kummikirje 1/2017

2.5.2017

Keväinen tervehdys sinulle kummi!

Kevät Nepalissa on ollut poikkeuksellisen sateinen. Yleensä sateet ennen touko-kesäkuuta ovat hyvin vähäisiä, mutta nyt alkuvuodesta vettä on tullut joka kuukausi. Tämä on vaikuttanut muun muassa hedelmäsatoihin, jotka ovat jääneet normaalia heikommiksi. Jos tästä voidaan etsiä hyviä puolia, lähes viikottaiset sateet ovat pitäneet Kathmandun vähän siedettävämpänä pölyn ja saasteiden keskellä.

Kävimme helmikuussa kenttämatkalla Morangin ja Sunsarin maakunnissa itäisessä Nepalissa. Tapasimme kymmeniä kummioppilaitamme alaluokkalaisista aina jatko-opintoja tekeviin nuoriin. Reissu oli onnistunut ja muistiinpanoja viideltä päivältä tuli kirjattua hurjasti. Kenttämatkat ovatkin työn suola. Vaikka tietää kumppaneiden tekevän työtä luotettavasti ja lasten sekä nuorten saavan tukea koulunkäyntiin säännöllisesti, heidän näkemisensä ja ennen kaikkea elämäntarinoihinsa uppoutuminen on aina erityisen pysäyttävää.

Dharanin näkövammaisten koulun iloiset kummioppilaamme (vas.) Sangita, Radhika, Amardeep, Nisha, Radha, Mikma, Manika, Rabin, Santamaya, Dilkumari, Rajendra, Renuk, Samin ja Ramita.

Valtio on ottanut yhä enemmän vastuuta vammaisten lasten koulutuksesta varsinkin peruskoulutasolla. Vaikka monien lasten kohdalla heille kuuluvien oikeuksien esilletuominen on edelleen vanhempien, opettajien ja järjestöjen vastuulla, on heillä kuitenkin mahdollisuus hakiessaan saada tukea koulunkäyntiin valtiolta. Kuulimme Dharanin näkövammaisten koululla, että valtio ei halua kuitenkaan päällekkäisiä tukia lasten koulunkäynnin ja asumisen kustannusten kattamiseen. Eli joko sen kattaa ulkopuolinen taho kokonaan tai sitten valtio. Tämä tarkoittaa sitä, että mahdollisesti jossain vaiheessa tukemme olisi muututtava toisenlaiseksi. Vaikka iloitsemme siitä, että Nepalin valtio haluaa ottaa vastuuta lasten tukemisesta, on tässä järjestelyssä ongelmana on se, että

valtion tuki lasta kohti on meidän antamaamme pienempi, ja esimerkiksi kuulo- ja näkövammaisten koulut eivät pysty todellisuudessa kattamaan kaikkia lasten koulunkäyntiin ja asumiseen liittyviä kuluja. Tällöin esimerkiksi terveellisestä ja monipuolisesta ruoasta tai vastavasti opetuksen laadusta voidaan joutua karsimaan. Tällä hetkellä jatkamme tukeamme kuitenkin toistaiseksi samalla tavalla ja seuraamme tilanteen kehittymistä.

13-vuotiaana kouluun, pian opettamaan muita

Umesh Pariyar (27) on saanut kummitukea 7-luokasta saakka jo yhdeksän vuoden ajan. Hän menetti tuhrarokon seurauksena näkönsä vain 3-vuotiaana. Neljä muutakin lasta samalla kylällä sairastui rokkoon ja Umesh tietää ainakin yhden heistä kuolleen ja yhden olevan kuuromykkä. Hän menetti myös isänsä 9-vuotiaana. Umesh aloitti koulun vasta 13-vuotiaana kotikylällään. Koulussa ei kuitenkaan ollut luokka-asteita kuin neljä, joten Umesh kävi nelosluokan läpi neljä kertaa uudestaan. Hän oppi pääsääntöisesti kuuntelemalla, vaikka opettajat olivatkin saaneet hieman koulutusta pistekirjoituksesta. Äiti kuuli myöhemmin näkövammaisten koulusta Dharanissa ja vei Umeshin koululle. Matka kesti jalkaisin kolme päivää.

Nyt Umesh on viittä vaille kasvatustieteen kandidaatti. Hän läpäisi jo testin, joka oikeuttaa häntä opettamaan alle 8-luokkalaisia lapsia. ”Kaikki sanoivat, että testi on vaikea, mutta minun mielestäni se oli helppo.”

Seuraavaksi hänellä on edessään päättökokeet ja opetusharjoittelu. Umesh haluaa tehdä opetusharjoittelun ”normaalissa” koulussa näkövammaisten koulun sijaan. Hän on kotikylänsä ensimmäinen, joka on opiskellut korkeakoulutasolle saakka. Hän on dalit, joten suoritus on vielä kunnioitettavampi. Nyt silmissä siintävät myös maisterinopinnot, jotka hän haluaa suorittaa vielä lähitulevaisuudessa.

Umesh on myös iloinen ystävistään hostellissa. Hänen huonekaverinsa on myös näkövammainen, mutta kaikki muut hostellissa ovat näkeviä. ”Kaverimme lukevat meille sanomalehtiä ja auttavat meitä monella eri tavalla. Usein pelaamme yhdessä shakkia”. Umeshille näkövammaisuus ei ole enää este, hän kulkee itse vartin matkansa koululle, kokkaa itse ja tykkää soitella kitaraa vapaa-aikanaan. Kohta hän on opettaja, joka omalla esimerkillään raivaa tietä vammaisten yhteiskuntaan integroitumiseen ja kouluttautumiseen.

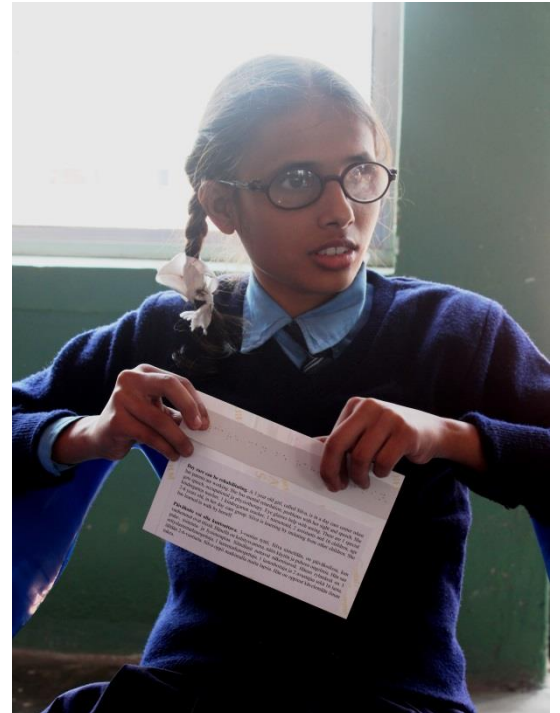
Umesh on haka myös shakissa ja kahminut mitaleita yliopiston turnauksissa. Näkövammaisille suunnitelluissa laudoissa on muun muassa pistekirjoituksin merkityt pelinappulat.

Unelmana lakiala

Manika Niraula opiskelee 9-luokalla Dharanin näkövammaisten koululla. Hän on ollut syntymästään saakka sokea, mutta vanhemmat tulivat tietämään asiasta vasta kun Menuka oli puolivuotias. Hän pystyy silti näkemään vähän valoa. Manika pärjää hyvin koulussa, hänen luokallaan on viisi oppilasta. Menuka pitää runojen ja esseiden kirjoittamisesta sekä puheiden pitämisestä, hän on aina pärjännyt hyvin erilaisissa puhekilpailuissa. Aikuisena hän haluaisi olla lakinainen.

Kamal on saanut itseluottamuksen ja puhuvat kädet

Kamal Nirula (16) tulee erittäin köyhästä perheestä. Hänen kotinsa oli hyvin vaatimaton, talossa ei ollut juoksevaa vettä eikä pihapiirissä vessaa. Pesullakin perhe kävi läheisellä joella. Kamal ei saanut kotoaan tukea koulunkäyntiin, hän oli lapsesta saakka hyvin ujo ja vetäytyvä lapsi eikä halunnut koskaan kavereita kotiinsa. Sosiaalityöntekijät löysivät hänet kotoaan ja ilmoittivat hänet Dharanin kuurojen kouluun. Kamalilla ei ollut tullessaan mitään mukanaan, hän ei myöskään osannut kommunikoida juuri lainkaan.

Manika luki pistekirjoituksella kirjoitetut terveiset Suomesta.

Koulun työntekijät havaitsivat, että Kamal oli masentunut ja vetäytyvä. Hän myös yritti karata koulusta, koska koki olevansa niin erilainen kuin muut. Rehtori Renuka Budhathoki kertoo Kamalin oppineen viittomakielen ja sitä kautta kommunikoidaan ja ymmärtämään vähän paremmin myös omaa perhetaustaansa. Hän kertoo myös nuoren miehen merkittävästä positiivisesta muutoksesta vuosien aikana. Nyt Kamal suunnittelee siirtymistä ensi vuonna Biratnagarin kuurojen kouluun ja muuttamista koulun hostelliin, koska Dharanissa ei ole ylempiä luokkia tarjolla. Tulevaisuus on silti vielä auki, hän ei osaa vielä unelmoida pidemmälle.

Kamalin kuvaus kodistaan ja lapsuudestaan oli koskettava. Nyt hän iloitsee myös siitä, että hänen vanhempansa ovat saaneet kotiinsa juoksevan veden ja käymälän.

Kummityötä kolmekymmentä vuotta

Ensi vuonna Lähetysseura juhlii kummityön 30-vuotista historiaa. Yksittäisiä kummituettuja on ollut työmme piirissä jo tätäkin ennen, mutta varsinainen kummityö katsotaan alkaneeksi vuonna 1988. Nepalissa sadat lapset ja nuoret ovat saaneet tukea opintoihin teidän tukijoiden kautta ja haluamme kiittää siitä jokaista!

Tulevana syksynä suorite-
taankin kummityön evaluaatio
(arviointi), jossa työn vaikutusta
arvioidaan monelta eri kantilta.
Yksi arvioinnin kohdamaa on
myös Nepal, joten loppu-
vuodesta saamme tietää
millaiselta kummilasten ja -
nuorten parissa tehtävä työ
näyttäytyy ulkopuolisen asian-
tuntijan silmin Nepalissa.
Toivomme saavamme myös
arvokasta palautetta kaikesta
siitä missä olemme onnistuneet
ja missä voimme vielä tulevai-
suudessa parantaa.

**Kiitos panoksestasi Nepalin
lasten ja nuorten hyväksi!**

Terveisin

Janne Juhaninmäki

kummityön koordinaattori
(janne.juhaninmaki@felm.org)

*Monet kummioppilaamme tuntevat hyvin toisensa, vaikka opiskelevat ja
asuvat eri paikoissa. Silloin tällöin he kokoontuvat yhteen, kuten nytkin
tullessaan tapaamaan meitä yhden kummioppilaamme kotiin. Forward
Lookingin kummikoordinaattori Laxmi Shestra (vas.) juttelee nuorten
kanssa koulumaksujen aikatauluista.*

Felm / Kummiposti
G.P.O. 8975 E.P.C. 2250
Kathmandu, Nepal

Seuraa Facebooksissa:
facebook.com/suomenlahetysseuranepalissa
(toimii myös ilman tunnuksia)

Kummina olet korvaamaton – kutsu ystäväsikin!